

Valeriu Cîmpeanu
Imposibila uitare

- eseuri -

Serie de autor din ciclul:

„Cearta mea cu Dumnezeu”

Descrierea CIP

a Bibliotecii Naționale a României

CÎMPEANU, VALERIU

Imposibila uitare/ Cîmpeanu Valeriu.

- Brașov: Grupul de Edituri Tribuna, 2008-

ISBN 978-973-9119-36-8

821.135.1-4

GRUPUL DE EDITURI TRIBUNA

Str. Iuliu Maniu nr.61, bl. 1k, Sc.E, ap.4-6; Brașov

© *Toate drepturile rezervate autorului*
și Grupului de Edituri Tribuna

Coordonarea ediției: Valeriu Cîmpeanu

Culegere computerizată: Florica Văduva

Corector: Florica Văduva și Andreea Băluțeanu

Imposibila uitare

- eseuri -

*Cea mai cruntă pedeapsă ar fi să
fiu condamnat să nu mai scriu. Închis
într-o celulă sau într-un palat, dar fără
pixuri și hârtie. Pe pereți, cu propriul
meu sânge și tot așa mai scrie...*

★

*De mult nu mai încăpem în cuvinte.
Sunt totuși prea strâmte în infinitul lor.
Ar trebui inventat alfabetul nevorbi-
tor... doar al privirilor...*

★

De mic mi-a plăcut să scriu. Chinuit de vitregii mă consolam prin scris. Și iată-mă matur! Învingător și-nvins!

*

Adevărul e limita! Dar unde se află aceasta?!

*

Totul în lume are un sfârșit. Numai Dumnezeu(zice-se) este Infinit!

*

Nu pot să-i sufăr pe sforăitori. Sunt deja prea mulți. Până chiar și-n Parlament. Ce bine ar fi fost de se nășteau muți...

*

Unii dau bani mulți să scrii despre ei. Alții și mai mulți să nu zici nimic de ei. Scrisul, iată, este arma cea mai veninată!

*

Prea mulți megalomani se cred buri-cul pământului și dispar ca palele vântului...

*

Oare și la Rai merg unii tot cu limuzina de se cred că sunt dumnezei?! Infatuați și îngălați uită cât sunt de mititei!

*

A ajuns Presa arma cea mai de temut. Decât în gura presei mai bine aruncat în groapa cu lei. Acolo tot mai poți să scapi de ei! Dar de presă nici atât! Ești un om pierdut!

*

Nu vă jucați cu vorbele, nu le-aruncați în vânt! Ele pot răni, dar și ferici! Cântăriți mai bine ce aveți de spus căci odată spuse, spusele s-au dus!

*

În zadar mi-am pus atâtea dorințe la Fontana di Trevi din Roma, aruncând monezi peste cap, că nu mi s-a împlinit niciuna. Când mă voi mai duce nu-mi voi mai pune speranțe decât doar în mine și cred că-mi va fi cu mult mai bine.

*

Teama și speranța! Două fețe ale aceleiași monezi. Ne temem pentru că nu știm niciodată dacă ne vom putea îndeplini speranțele de bine. Iar când ni le împlinim, ne temem că nu știm dacă ni le putem menține... (cum o dăm tot nu e bine)...

*

Mulți au vrut să-mi astupe gura deranjați de tot ce-am spus întruna. Dar n-au reușit. Mi-am supraviețuit...

*

Pentru orișicine, nimic nu este clar. Totul e confuz și e coșmar...

*

Oamenii de când se știu au nevoie de mituri. Nu doar să existe, ci ca să reziste...

*

Gata! Ajunge cu miturile! Vreau fapte reale și contemporane! Ne-am hrănit destul cu vise care mai de care grotești și hilare! Ce a fost a fost. Viitorul însă, are un alt rost!

*